

saa slog jeg det skidne Præk op paa Smedens Port, saa Enhver kunde se, hvad Slags Menneske du er, og tage sig i Vare for dig.«

Denne sidste Trusel fik endelig Stine Vestrups stive Nakke til at bøje sig. Klagende sank hun ned paa Kanten af en Stol med Forklædet trykket for Øjnene.

»Aa Mads; jeg veed it' selv, hvad jeg gør i den her Tid. Jeg er saa syg — saa syg — saa syg.«

Mads Vestrup gik stakaandet op og ned ad Gulvet, og Sveden drev ham ned ad Kinderne. Men bedst som det var, gav han sig til at slide Brevet i mange smaa Stykker. Gik saa hen til Kakkelovnen og kastede det paa Ilden.

»Ja, ja — Stine!« sagde han allerede formildet. »Lad saa den Historie være glemt da, ligesom jeg har glemt og tilgivet de andre. Men nu skulde det helst være sidste Gang, du kom med den Slags.«

Han havde sine Grunde til ikke at gaa altfor strengt i Rette med hende. Skønt der snart ikke var et Kvindemenneske paa Egnen lige ned til Fattighusets gamle Kællinger, som hun ikke havde haft ham mistænkt for at staa i Forhold til, blev hans Vrede mod hende altid kun en Straaild. Han kunde ikke skjule for sig selv, at Synet af en blomstrende Kvinde virkelig ofte førte hans Tanker paa Afveje. Med Blu maatte han daglig bekende det for sin Gud. Ja, der havde været Tider, navnlig i hans første Præsteaar, da han